

LITURGIE, cesta k Pánu

Milí ministranti a ministrantky, v únoru tohoto roku se v naší královéhradecké katedrále připravovalo biskupské svěcení. Postupně jsme vytvořili užší organizační tým i širší okruh spolupracovníků, lidí mladší i starší, kteří se postarali od liturgie, přes hudbu, pořadatelskou službu až po občerstvení.

V pátek večer se sešla také liturgická skupina, aby si její členové rozdali jednotlivé úkoly a celý obřad si prošli. V tu dobu tam také byli lidé od Televize Noe. Dal jsem se s nimi do řeči. Povídali jsme o všem možném a také jsme komentovali zkoušku liturgické skupiny. Byla velmi početná, bohoslovci, známí ministranti od katedrály i neznámí, kteří přijeli z dalších měst naší diecéze. V určitém okamžiku jsem měl dojem, že si tam každý dělá, co chce, někdo zkoušel, jak držet knihu, jiní si povídali, jen u oltáře nacvičovali jáhni s ceremonářem důležitou pasáž obřadu. Paní od televize komentovala: „Vždycky při zkoušce to vypadá jako naprostý chaos, ale při mši svaté nakonec vše klope, jak má.“ A přesně tak to dopadlo.

Uvědomil jsem si, k čemu nás liturgie vede. Nejen že se naučíme, jak má liturgie probíhat, co se jak jmenuje, jak správně provést jednotlivé úkony. Učí nás především správné soustředěnosti. Souhra, která je při liturgii nutná, nevyplyvá z toho, že jsme se vše správně naučili, ale z toho, že se všichni vyladíme na stejný hlas – a tím je Ježíš. A proto i naše ministrantská služba může lidem pomoci se na Ježíše vyladit, naslouchat mu a podle něho žít.

**+ PROKOP BROŽ,
POMOCNÝ BISKUP KRÁLOVÉHRADECKÝ**

Foto: Josef Polehňa - Člověk a víra

100 RŮŽÍ

Mám rád svět, mám rád lidi. Beru věci s nadhledem, z jejich lepší stránky, mám rád vtip a rád se směji (i sobě). Lidé mě mají rádi, i když si to – jak s oblibou říkám – nezasloužím. Pomáhám ve světě – je to má práce a baví mě. Prakticky žiji v zahraničí, často jsem na cestách. Domů se vracím jednou (maximálně dvakrát) za rok. To pak je cesta nabitá setkáními: poděkování dárce, informace, co se (za vaše peníze) povedlo a podařilo, oslovování sponzorů, návštěva rodiny (a také zubaře)... Prostě jsem v jednom kole.

Máma měla pětasedmdesátiny a byla tou dobou nějak marodná. Tak jsem plánoval neplánovaně přiletět, abych ji překvapil. Od sourozenců jsem zjistil, kdy se chystá rodinná oslava, koupil letenky a těšil se domů. Bylo dva dny před odletem, domlouval jsem auto z letiště, a najednou mi došlo, že až přiletím, květinářství na letišti už bu-

dou zavřená (inu provinční letiště v Praze) a cestou domů květiny také neseženu. Pak mě napadlo, že jsem nedávno viděl reklamu na kytici, kterou za vás doručí. Zapátral jsem na internetu a koupil kytici 100 růží s doručením mamince přesně v den narozenin.

Domů jsem se dostal podle plánu... A bylo to překvapení! Maminka byla dojatá. Když jsem ji objímal, všiml jsem si kytice v krásné váze na čestném místě. Pak byla oslava a mně se po ní prvně nechtělo vracet do světa.

Zase jsem seděl v letadle. A tehdy mi došlo, že největší radost neděláme druhým tím, že něco (pro ně) děláme, ale že s nimi jsme. Dělal jsem tolik pro druhé, ale nebyl jsem se svou mámou... Až budu stát ve smrti tváří v tvář svému Stvořiteli a Vykupiteli, větší váhu než velké činy budou mít mé – dobře žité – vztahy s těmi nejbližšími. A já na to přišel tak pozdě!

Až přijdeš domů, obejmí svou mámu i tátu – i když ten se bude nejspíš trochu vzpouzet – a prostě jen buď s nimi a pro ně.

OTEC MAREK MIŠKOVSKÝ

Maria, Panno, Matko má, přimlouvej se za mou mámu tam v nebi!

Foto: Steffani - Adobe stock

Foto: baranq

Jaký den prázdnin je ten nejlepší?

Nejspíše většina kluků a holek školou povinných řekne, že ten první. (Pevně doufám, že mezi vám není nikdo, kdo by řekl, že poslední.) Ale já si myslím, že nejkrásnější den prázdnin je poslední den školy: ráno se rozdá vysvědčení a už kolem deváté se jde domů.

Veškerá tíha posledních písemek, diktátů a zkoušení spadne z ramen, a čas se v té vzácné chvíli začne táhnout jako sladký a pomalý med. Já doufám, že právě v tomto drahocenném okamžiku ve schránce naleznete váš oblíbený časopis Tarsicius.

Prázdninové číslo se věnuje chudým dětem z celého světa: S Markem Teličkou, pracovníkem Mary's Meals navštívíme Malawi; s otcem Janem Pitřincem se v rámci projektu Adopce na dálku ocitneme v Indii; Leoš Halbrštát, ředitel Papežských misijních děl nás provede Filipínami a Malawi; Štěpán Thümmel z Likvidace lepry nás zavede do nejchudších částí Kolumbie; Grace Mboizi nám představí rodnou Ugandu a nakonec s otcem Jaroslavem Vracovským na vlastní kůži okusíme pravou mongolskou zimu.

Zřejmě žádnou z těchto zemí během prázdnin nenavštívíte, ale ať už zavítáte na kraj světa, či zůstanete doma u rybníka, přeji vám mnoho radosti, spoustu přátelství, ale i chvíle obyčejné nudy. Jen tak si lehnout na horské louce, dát si ruce pod hlavu a pozorovat pomalý pohyb nebeských beránek...

AŽ ŽIJÍ PRÁZDNINY!

VÝHERCI MĚSÍCE

V soutěži vtipálků v tomto měsíci nevyhrál nikdo. Chceš vyhrát? Zapoj se a zašli nám vtipy do redakce na adresu: vtipalek@tarsicius.cz! Mezi těmi, kdo si objednali nebo doporučili Tarsicia, byl v tomto čísle vylosován Šimon Š. a vyhrává knihu Pročvičujeme mozek z Universa. Je zde přes 1 000 hlavolamů a luštěnek! Gratulujeme!

CO MŮŽETE VYHRÁT V PŘÍŠTÍM ČÍSLE?
Co můžete vyhrát v příštím čísle? Vtipálci soutěží o knížku Boží doteky od Signálu. Noví odběratelé a jejich doporučitelé můžou získat knihu Do nebes od Portálu.

PRAVIDLA SOUTĚŽÍ NALEZNETE NA NAŠEM WEBU WWW.TARSICIUS.CZ

UYDEJ SE S NÁMI DO ŘÍMA

JUBILEUM MLÁDEŽE

POKUD JSI SE NESTIHL PŘIHLÁSIT NEVADÍ, MÍSTA STÁLE JSOU! 28. 7. – 3. 8. 2025

Hlásit se lze přes náhradníky na stránkách: www.svetovedny-mladeze.cz

Ptají se Fina: „Jaké bylo tento rok u vás v létě počasí?“
Fin na to: „Nevím, já jsem oba dny prospal.“

Proč Francouzi jedí hlemýždě?
Protože nemají rádi rychlá jídla!

Co to znamená, když uvidíte černou kočku, jak vám přechází přes cestu?
Že někam jde.

Před chvílí jsem zažil nejrychlejší přenos dat v životě, 32 GB za sekundu.
Vysavač mi vcucnul flešku.

Kdyby byla lenost sport, byl bych čtvrtý, abych nemusel lézt na stupně vítězů.

Pán si jde koupit papouška.
„Mluvíci papoušky už máme vyprodané, ale mohu vám nabídnout krásného datla!“
„Copak se člověk s datlem nějak dorozumí?“
„Samozřejmě, pane. Morseovkou!“

Povídá matka synovi: „Jez špenát, abys byl silný, chytrý a hezký.“
„Nechci být silný, ani nechci být chytrý a už vůbec nechci být hezký! Chci být jako táta!“

„Jak dlouho jsi vařil ta vajíčka, Petře?“
„Devět minut, mami.“
„Ale vždyť jsem ti říkala, že je máš vařit na měkko jen tři minuty!“
„No, jenomže já jsem dal vařit tři vejce.“

Ročník XXIX; číslo 7-8 (271), vydáno 31. 6. 2025, uzávěrka soutěží: 20. 8. 2025, tiskový náklad 3 700 výtisků, titulní fotografie: Soloviova Liudmyla, typy jsou použity ve spolupráci s Nezbedovým humorem 4.; administrativní: Vydavatelství IN s.r.o. – tel. 480 023 407 – objednávky, změny, (Emilka Šilhánová, Martina Kupcová); jazyková spolupráce: PhDr. Alena Palčová, Lucie Pánková; grafická úprava a sazba: Petr Hudeček; tisk: VH print; MK ČR E 7944, ISSN 1212-091X. Číslo účtu pro dobrovolné finanční dary: 22 00 03 25 24 / 2010. Časopis Tarsicius dostává každý zájemce, náklady na vydávání jsou hrazeny z dobrovolných darů. Další výrobu a distribuci časopisu umožní dar ve výši 66 Kč na jeden ks časopisu zasláný na účet 2200032524/2010, kterým se přispěje na výrobní náklady. Za všechny dary srdečně děkujeme.